

Problemerne er jo opstået op gennem 1970'erne og specielt i 1980'erne. Da man ændrer udlændingeloven i 1980'erne, får vi for alvor et problem. Da kommer der så stort et antal udlændinge til Danmark, at det giver problemer i det danske samfund. Og fru Dorte Bennedsen skal ikke bilde mig ind, at fru Dorte Bennedsen ikke har opdaget, at der er problemer med udlændinge i Danmark. Det er der. Og jeg synes, det er beklageligt, at der er de problemer, for det første for dem, der laver problemerne, men sandelig også for dem, som ikke laver problemerne, men som lider under, at der er nogle, der gør det.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke det store flertal af ordførere for partier her i Folketinget, der står bag de retningslinjer, hvorefter Justitsministeriets indfødsretskontor administrerer det af grundloven fastsatte: at det er Folketinget, der giver indfødsret ved lov.

Flere ordførere har kommenteret, at der på det her lovforslag, som også på det forrige lovforslag, er flere personer, end der ellers normalt er på lovforslag om dansk indfødsret. Jeg kan oplyse over for Folketingets medlemmer, at det skyldes, at jeg efter drøftelser med Folketingets Indfødsretsudvalg og også med Finansudvalget har haft mulighed for at kunne øge ressourcerne til Justitsministeriets indfødsretskontor, således at vi i øjeblikket får reduceret den alt, alt for lange sagsbehandlingstid, der ellers har været på området.

Vi er nu nede på en sagsbehandlingstid på 16 måneder og er kommet fra en sagsbehandlingstid på 24 måneder, og det er min og ministeriets forventning, at vi ved årets udgang vil være nede på en sagsbehandlingstid på 12 måneder. Så man må også forvente, at der på det kommende lovforslag vil optræde flere personer end sædvanligt på lovforslag om indfødsretsmeddelelser.

Det er også af debatten i dag fremgået, at flere ordførere – ikke mindst ordføreren for Dansk Folkeparti – ligesom ser den her lovgivning som den lovgivning, der gør, at der er fremme i vores samfund. Det er jo ikke tilfældet. Jeg tror også godt, at ordførerne er klar over det, og det her bliver måske alene brugt i en agitatorisk sammenhæng.

Det, der regulerer, hvor mange fremmede der er i det danske samfund, er ikke lov om indfødsretsmeddelelser, men udlændingeloven.

Det er igennem udlændingeloven, man giver folk mulighed for at få varigt ophold her i landet, hvilket efterfølgende gør det muligt for dem at blive en del af det danske samfund ved også at få dansk statsborgerskab.

Det er jo ikke alene det, men det er jo en yderligere understregning af det, som også hr. Svane var inde på: at de selv ønsker at være en del af det danske samfund, og derfor er jeg enig med hr. Svane i, at det for mig som minister med det ansvar, jeg nu har for indfødsretsrådet, er en glædelig begivenhed, når der er mennesker, der søger at få vores statsborgerskab, når de i øvrigt har opholdt sig her i landet.

Men så gælder det for dem som for så mange andre i vores samfund, at man kan komme til at begå en lovovertrædelse, og så er det, som fru Dorte Bennedsen har sagt det, sådan i vores samfund – et retssamfund – at det er henlagt til domstolene at dømme i den slags sager. Og så har vi særskilt i det her tilfælde også tillagt lovgiver, Folketinget, at forholde sig til, hvornår man så vil imødekomme en ansøgning om indfødsret og naturalisation, og her har man så fastsat, at der skal være en yderligere konsekvens, hvis man har begået kriminalitet i Danmark, og man ikke har vores statsborgerskab: Så skal der være en karensperiode for at kunne opnå statsborgerskabet.

Også denne gang beklager jeg, som hr. Melchior gjorde det, den konservative ordførers tale. Der var et citat fra en tidligere konservativ partileder, som jeg kom til at tænke på under hr. Helge Adam Møllers tale. Efter hukommelsen lyder citatet nogenlunde sådan: »Hvad man har lavet i en ung alder for mange år siden, må nu for offentligheden være glemt.«

Når man har begået en lovovertrædelse, må der være et tidspunkt, hvor vi må sige, at nu er »nok« nok, og hvis det er personer, som ikke er dømt af domstolene i Danmark til udvisning, men er personer samt disses børn, der skal leve resten af deres liv her i landet, må der være et tidspunkt, hvor vi som lovgivere må sige: Det kan godt ske, at vi ikke kan tilgive den kriminalitet, der er begået, men nu er »nok« nok, nu skal de have mulighed for at få det statsborgerskab, og det efter ganske mange år.

Hr. Helge Adam Møller var inde på nogle alvorlige forbrydelser, som jo ofte giver mange års fængsel her i landet, og dér er vi oppe på en karensperiode på 15 år efter straffens udståelse. Og da må man nok sige om det citat fra den